

# ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

*Μεταξύ κύλικος και χειλέων*

Διαλογή

*Εβδομάς, Αθήνα*

τμ. 4, περ. Β', τχ. 31 (29 Αυγούστου 1887), σ. 4-7

## ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΛΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΕΙΛΕΩΝ

## ΔΙΑΛΟΓΗ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ βαθυπλούτου κ. Ω... ὅστις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐστὶν φίλους τινάς. Εἰς τὸ γεῦμα θὰ καθήσωσιν εἰκοσιτέσσαρα πρόσωπα καὶ, ἐνῶ ἡ ὥρισμένη ὥρα πλησιάζει, μόλις οἱ ἡμίσεις τῶν προσκεκλημένων ἦλθον.

Εἰσέρχεται ὁ κύριος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ, νεανίας ὑψηλός, εὐμόρφος, ἀνορθῶν τὸ σῶμα μετ' ἐπιτηδεύσεως εἰς πᾶν βῆμα καὶ δι' ἐλαφράς κλίσεως τῆς κεφαλῆς χαιρετίζων τοὺς πάντας, ἐνῶ σφίγγει ἐρρωμένως τὴν χεῖρα τοῦ οικοδεσπότη, παρὰ τὴν θύραν ἰσταμένου.

Τὴν εἰσόδον ταύτην τοῦ νεανίου ἐπηκολούθησε μικρὸς ψίθυρος τῶν περιεστώτων, θαυμαζόντων τὴν νεάζουσαν αὐτοῦ μορφήν, διότι ἦτο ὑπερτεσσαρακοντούτης καὶ μόλις ἐφαίνετο τριακονταετής νέος, ὅχι μόνον αὐδεμίαν λευκὴν τρίχα ἔχων, ἀλλὰ καὶ οὔτε καν ἴχνος ρυτίδος ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς αὐτοῦ προσώπου.

Ὁ εὐάρεστος οὗτος ψίθυρος καθιστᾷ τὸν κ. Καχριμάνην εὐθυτενέστερον καὶ ἀσφαλίζει σημαντικῶς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν αὐτοῦ. Ἦδη εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης καὶ, ἐνοῶν ὅτι παρέλειψεν οὐσιωδέστατον τύπον, θέτει τὸν μονύλον διὰ κομψῆς τῆς χειρὸς κινήσεως πρὸ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ φαίνεται ἀναζητῶν τὴν οικοδέσποιναν. Μετὰ βραχείαν περισκόπησιν τὸ βλέμμα του διὰ τοῦ μονύλου περῶν ἀνακαλύπτει ταύτην ὀμιλοῦσαν μετ' ἄλλων κυριῶν, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ταχὺς πρὸς αὐτὴν φερόμενος καὶ μειδιῶν καὶ ὑποκλίνων καὶ μυρρίους ἀκκισμούς ποιῶν καὶ τὰ βέλτιστα εὐχόμενος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, ἥτις συνάγει τόσους καλοὺς φίλους ἐν τῷ φιλοξένῳ οἴκῳ αὐτῆς.

Ἡ οικοδέσποινα, μετὰ τὰς ὀφειλομένας ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εὐχαριστίας, ἐπαρουσίασε τὸν κ. Καχριμάνην εἰς τὰς κυρίας, ἀς ἔτυχε νὰ μὴ γνωρίζῃ οὗτος, ἡ διακοπείσα συνομιλία ἐπανελήφθη διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τετριμμένων τινῶν φράσεων ἐν κοινῷ καὶ εἶτα ἔμεινε μόνος παρὰ τὴν ἐστίαν ὁ κ. Καχριμάνης, διότι ἡ μὲν οικοδέσποινα μετέβη πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ὅπως ὑποδεχθῇ ἄλλας κυρίας, αἱ δὲ μετ' αὐτοῦ

συνομιλοῦσαι κατέλαβον τὸ ἀνάκλιτρον ἐκεῖ που πλησίον, ὅπως περιεργασθῶσι λεύκωμά τι ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκόμενον.

Τοῦτο δὲν ηὐχαρίστησε τὸν κ. Καχριμάνην. Ἐνδοὶ τὴν ἀποχώρησιν τῆς οικοδεσποίνης, ἀλλ' ἡ διαγωγή τῶν ἄλλων κυριῶν ἐφάνη αὐτῷ παράδοξος... μὴ ἐπιθυμοῦντι νὰ χαρακτηρίσῃ ταύτην ἀνοίκειον, διότι δὲν ἦτο καὶ συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἐγκαταλείψεις. Οὐδέποτε συνέθη αὐτῷ νὰ ὀμιλῇ μετὰ κυριῶν καὶ νὰ μείνῃ μόνος ἐπὶ τέλους· ἡ αὐτὸς θ' ἀπεχώρει, πρῶτος, ἢ, καὶ τοῦτο συνέβαινε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ κυρία τὸν βραχίονά του λαμβάνουσα θὰ περιήρχεται τὰς αἰθούσας, μέχρις οὐ ἄλλος κύριος ἤρχετο πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, ὅτε καὶ πάλιν ἐφαίνετο αὐτὸς ἀποχωρῶν. Ἐναντίον πάντων τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοτυπίας, ἀλλ' αἱ κυρίαὶ συνεχώρουν αὐτῷ πολλὰ, καὶ ὁ κ. Καχριμάνης θεώρει ταῦτα πάντα κεκτημένα δικαιώματα, δι' ὃ καὶ μεγάλως ἐξεπλάγη, ὅταν ἔμεινε μόνος παρὰ τὴν ἐστίαν. Ἐν τῇ ὁμῶς τὸν παρηγόρει, ὅτι αἱ κυρίαὶ, μετ' ὧν συνομιλεῖ, ἦσαν ἀγνωστοὶ αὐτῷ. Οὐχ ἦττον ἐπνίξεν ἐλαφρὸν στεναγμὸν, τελευταῖον ρίψας βλέμμα πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς ἐστίας, τὸν μονύλον πρὸ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κρατῶν, ἵνα τοὺς συνδαίτορας αὐτοῦ ἐξετάσῃ.

Πάντες οἱ ἄλλοι ἦσαν γνωστοὶ αὐτῷ, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ πλησιάσῃ τινά. Τὰς κυρίας θὰ τὰς ἔβλεπε καὶ μετὰ τὸ γεῦμα· πρὸς τί λοιπὸν ν' ἀργίσῃ ὀμιλίαν, ἥτις θὰ διεκόπτετο μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ εἶχεν ἔλθει καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος; Ἐπειτα καὶ ἡ μικρὰ περιπέτεια, ἣς ἐγένετο θῦμα, δὲν διέθετεν αὐτὸν εὐμένως πρὸς στιγμὴν ὑπὲρ τῶν κυριῶν ἐν γένει, ἐσκέπτετο δὲ ὅτι μικρὰ τις ἐκδικησις δὲν θὰ ἦτο περιττὴ. Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ τοὺς συνδαίτορας, ἐλαφρῶς χαιρετίζων τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας διὰ τῆς κεφαλῆς, διὰ μειδιήματος δὲ τὰς συζύγους καὶ θυγατέρας αὐτῶν· οὕτω δ' ἐξετάζων τοὺς πάντας, ἀνεκάλυψε παρὰ τὸ κύμβαλον ἰστάμενον τὸν κύριον ΘΗΣΕΑ ΧΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, στενὸν αὐτοῦ φίλον, ἄνδρα λευκοτρίχα μὲν, ἀλλ' ἐν εὐωχίαις εὐθυμότατον σύντροφον. Εἶχε πολλὰς ἡμέρας νὰ τὸν ἴδῃ καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν τοῦλάχιστον· ἄλλως τε καὶ ἤθελε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ πληροφορίας τινάς.

Ὁ κ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ. — Τί ἐγίνες, ἀδελφέ, τόσας ἡμέρας;

Ὁ κ. ΧΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Ἦμην εἰς τὴν Σμύρνην· τί κάμνεις σὺ; καλὰ εἶσαι;

Ὁ κ. Κ. ἐκπληκτος. — Εἰς τὴν Σμύρνην; πότε ἐπῆγες;

Ὁ κ. Χ. — Μὲ τὸν ἕνα ἀτμόπλοιο ἐπῆγα καὶ μετ' ἄλλο ἐπέστρεψα.

Ὁ κ. Κ. — Καὶ ἤλθες σήμερον;

Ὁ κ. Χ. — Τὸ πρῶτ.

Ὁ κ. Κ. οὐτινος τὸ πρόσωπον φαιδρύνεται. — Ὄστε συνεταξιδευσες μετ' ἡν κυρίαν Πιτούνην.

Ὁ κ. Χ. — Ναί· τὴν ἀνεγνώρισες;

Ὁ κ. Κ. — Ἄν τὴν ἐγνώρισα μετ' ἐρωτᾶς;... Βεβαίως, διότι τώρα μ' ἐσύστησαν εἰς αὐτήν.

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Πῶς; δὲν τὴν ἀνεγνώρισες; Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἤλλοξε πολὺ.

Ὁ κ. Κ. — Τί θέλεις νὰ εἰπῆς; δὲν σ' ἐννοῶ.

Ὁ κ. Χ. — Αἶ, δὲν ἐνθυμίσαι τὴν κόρην τοῦ κυρίου Λαροδήμου, ὅστις ἦτο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐδῶ;

Ὁ κ. Κ. ἐκπληκτος. — Τὴν Ἠλέκτραν;

Ὁ κ. Χ. — Βεβαίως.

Ὁ κ. Κ. θέτων τὸν μονύλον αὐτοῦ πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσπαθῶν ν' ἀνεύρῃ τὴν κ. Πιτούνην. — Ἡ Ἠλέκτρα εἶνε αὕτη;

Ὁ κ. Χ. — Εἶδες τί ὠραία ποῦ ἐγίνεν;

Ὁ κ. Κ. ἐρευρῶν πάντοτε. — Θελακτικωτάτη!... ἀλλὰ ποῦ εἶνε;... ἄ! νὰ τὴν!...

[Ἰδίᾳ] Καὶ διατί λοιπὸν, κυρία Ἠλέκτρα, ἐκάματε ὅτι δὲν με γνωρίζετε;... Ὅχι· μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι... μοῦ τὸ ἔσφιξεν... περὶ

τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... δὲν εἶδεν ὅμως ὅτι με ἀναγνωρίζει... ἀλλὰ τότε διατί μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι;... Σὺ εἶσαι λοιπόν;

Καὶ ἐφυγες ἀμέσως ἀπὸ κοντά μου;... Ἐν τούτοις μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι!...

[τῷ κ. Χαριστοπούλῳ] Ξεύρεις ὅτι, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνωρίσω;

Ὁ κ. Χ. — Τὸ ἐννοῶ κάλλιστα· οὐτ' ἐγὼ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

Ὁ κ. Κ. μετὰ διαφέροντος. — Καὶ θ' ἀποκατασταθῇ ἐδῶ τώρα;

Ὁ κ. Χ. — Δὲν πιστεύω· μοῦ ἔλεγεν ὅτι σκοπεῖ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ κ. Κ. — Ὄστε δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν.

Ὁ κ. Χ. ἐκπληκτος. — Τί εἶπες;

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Εἶπα τίποτε; δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ὁ κ. Χ. — Ἐκ τοῦ τρόπου σου ἐννοῶ κάλλιστα τί σκέπτεσαι.

Ὁ κ. Κ. γελῶν. — Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ εἶσαι τόσο ἐξυπνος.

Ὁ κ. Χ. — Εἶσαι ἀνόητος, καῦμένη.

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Ὅχι καὶ ὅσον νομίζεις.

Ὁ κ. Χ. — Μὴ βόζης κακὸν εἰς τὸν νοῦν σου, διότι δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖναις.

Ὁ κ. Κ. — Καὶ πόιος σοῦ λέγει ὅτι βάζω κακὸν;... ἐκ τῶναντίου...

Ὁ κ. Χ. σείων τὴν κεφαλὴν. — Εἶσαι ἀδιόρθωτος!

Ὁ κ. Κ. — Νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα πράγμα θὰ με πιστεύσης;

Ὁ κ. Χ. — Ὅτι σ' ἐρωτεύθῃ;

Ὁ κ. Κ. — Ὅταν ἡ κυρία Ω... μ' ἐσύστησεν εἰς αὐτήν, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι... παραδόξως.

Ὁ κ. Χ. — Ἰσως, διότι ἐπανεῦρε παλαιὰν γνωριμίαν...

Ὁ κ. Κ. — Μπᾶ!... θὰ μοῦ ἔλεγεν ἕνα λόγον τότε... καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε... Τί φυσικώτερον, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐνθυμίτῃ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦτο ἐδῶ; Καὶ ἐν τούτοις τίποτε... ἀλλὰ μοῦ σφίγγει τὸ χέρι... ἐννοεῖς;

Ὁ κ. Χ. — Πιθανὸν νὰ εἶνε συνήθειά της αὐτό...

Ὁ κ. Κ. — Νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι, ὅπως μοῦ τὸ ἔσφιξεν;

Ὁ κ. Χ. — Τί παράδοξον;

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν ἀταρῆσκα. — Λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω μαζὶ σοῦ... Κύτταξέ τὴν πῶς με βλέπει.

Ὁ κ. Χ. — Ἐστὶν πλεόν, ἐπειδὴ ἔτυχε ν' ἀείσης εἰς δύο τρεῖς κυρίας, νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει γυναῖκα νὰ μὴ σ' ἐρωτεύθῃ.

Ὁ κ. Κ. — Πῶσας ἡμέρας μοῦ δίδεις νὰ τὴν κατακτῆσω;

Ὁ κ. Χ. — Τί ἰδεὰν ἔχεις περὶ τοῦ ἐαυτοῦ σου!

Ὁ κ. Κ. — Δύο; τρεῖς; πέντε;

Ὁ κ. Χ. εἰρωνικῶς. — Πῶς δὲν μοῦ εἶπες ὅτι τὴν κατέκτησες ἤδη.

Ὁ κ. Κ. — Ἐὰν δὲν βλέπης, τί νὰ σοῦ κάμω;

μένων μετά τινων άλλων κυρίων τὴν ἔλευσιν τοῦ καφέ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἦτο τὸ κύριον θέμα τῆς ὁμιλίας τῶν ἐν τῷ φυτῶν κυρίων, ἀλλ' ὁ κ. Καχριμάνης κατώρθωσε λίαν ἐντέλως ν' ἀποσπάσῃ τὸν κ. Πιτούνην καὶ καθήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος θρανίου μακρὰν τῶν άλλων ἤρξατο νὰ ἐξαίρηται καλλοῦν τῶν Ἀθηναίων καὶ νὰ διαβεβαίωσιν αὐτὸν περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῶν κατοίκων εἰς τὴν μουσικὴν. Προσῆνεγκεν αὐτῷ εὐγενῶς σιγάρον τῆς Ἀβάνας, ὅπερ ὁ κ. Πιτούνης εὖσε σπάνιον, καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ, περιστρεφόμενη πάντοτε εἰς τὴν πρόθεσιν τοῦ κ. Πιτούνης τῆς ἐπὶ τινος ἡμέρας διαμονῆς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ὁ κ. Καχριμάνης ὑπεμερίδια μετ' ἐλαφροῦς εἰρωνείας, ὅσας τις ἤκουε τὸν κ. Πιτούνην ἐκφράζοντα τοὺς φόβους αὐτοῦ μὴ τυχόν ἢ σύζυγός του δὲν θελήσῃ νὰ μείνῃ δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ κ. Καχριμάνης, ὡς ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι τὴν χάριν ταύτην δὲν ἤθελεν αὐτὴ ἀρνηθῆ αὐτῷ, ἀγαθὴ οὕσα σύζυγος, ἐσχεδιάζειν ἐκδρομὰς, καὶ καθώριζε διασκεδάσεις, καὶ προμελεῖται μουσικὰς ἐσπερίδας... διότι τὸ τῆς μουσικῆς ζήτημα ἐθεώρει ἀπαραίτητον ὁ κ. Καχριμάνης.

Εἶχον καπνίσει τὸ σιγάρον αὐτῶν καὶ προητοιμάζοντο νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε παρὰ τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ κυρία Πιτούνη, ὡραία, χαρίεσσα, κλονιζομένη ὀλίγον καὶ μειδιῶσα πολὺ. Ἡ κ. Πιτούνη περιήραγε τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ φυτῶνος, ὡσεὶ ἀναζητούσά τινα, εἶδε τὸν σύζυγόν της καὶ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς προσέκαλεσεν αὐτόν. Ὁ κ. Πιτούνης ἠγέρθη καὶ ζήτησας συγγνώμην παρὰ τοῦ κ. Καχριμάνη ἐσπευσε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

Ὁ κ. Καχριμάνης δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ πλησιάσῃ τὴν κ. Πιτούνην, διότι, ἐπόμενος ταῖς ἰδέαις αὐτοῦ περὶ ἐγχευθεῖας, ἔκρινε πρέπον νὰ δεῖξῃ μεγίστην ἀδιαφορίαν, ὅπως μὴ καὶ πόρρωθεν δῶσῃ ἀφορμὴν νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὅτι κατέχει τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐφρόντισε μακρὰν βαίνων νὰ παρακολουθῇ ταύτην διὰ τοῦ μονυέλου, τρίβων κρυφίως τὰς χεῖρας καὶ περιλείγων τὰ χεῖλη ἐξ εὐδαιμονίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο εἰς τὸν διάδρομον, ἀπολέσας ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ μονυέλου τὰ ἴγνη τῆς κ. Πιτούνης, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν ὁ κ. Χαριστόπουλος καὶ τὴν χεῖρα διὰ τοῦ βραχίονος ἐγείρων ἠκολούθησε τὸ βῆμά του.

Ὁ κ. Κ. στρεφόμενος. — Ποῦ ἦσο τόσον ὦραν, μπρὲ ἀδελφέ;

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Ἦμην μὲ τὴν κυρίαν Πιτούνην.

Ὁ κ. Κ. βρενθόμενος. — Ἐπρεπε νὰ ἐβλεπες εἰς τὸ τραπέζι...

Ὁ κ. Χ. — Σὲ εἶδα.

Ὁ κ. Κ. — Τί ὠφελεῖ; δὲν ἤκουσες. Ἐπρεπε ν' ἀκούσης τί τῆς εἶπα καὶ τί μοῦ ἀπεκρίθη διὰ νὰ μὴ σοῦ μείνῃ πλέον οὔτε ἡ ἐλαγίστη ἀμφιβολία.

Ὁ κ. Χ. — Τὰ λόγια τῆς δὲν εἶχον μεγάλην σημασίαν.

Ὁ κ. Κ. — Διατί;

Ὁ κ. Χ. — Δὲν παρέτῆρησες ὅτι ἦτο ζαλισμένη!

Ὁ κ. Κ. μειδιῶν. — Ἐγὼ τὴν ἐζάλισα.

Ὁ κ. Χ. — Ζαλισμένη ἀπὸ κρασί, ἐννοῶ.

Ὁ κ. Κ. — Αὐτὸ σοῦ λέγω κ' ἐγώ.

Ὁ κ. Κ. — Ἄ, μὲ συγχωρεῖς, ὑπέθετα ὅτι ἐννοεῖς τὴν συνομιλίαν σου.

Ὁ κ. Κ. — Εὐφυῶς θέλεις νὰ κάμῃς τώρα;

Ὁ κ. Χ. — Λοιπὸν τῆς ἔδωσες καὶ ἤπιε;

Ὁ κ. Κ. — Ἐγνοεῖς ὅτι μὲ ὀλίγον κρασάκι διαθέτεις πάντοτε καλλίτερα τὴν γυναῖκα...

Ὁ κ. Χ. — Καὶ σὺ ἐξήτησας νὰ τὴν διαθέτῃς καλὰ...

Ὁ κ. Κ. — Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω ὅτι, ἂν δὲν ἤμεθα ἐδῶ καὶ ἤμεθα εἰς καμμίαν ἐκδρομὴν... μ' ἐννοεῖς τί θέλω νὰ εἰπῶ... ἀλλ' αὐριον τὰ πάντα θὰ εἶνε τελειωμένα.

Ὁ κ. Χ. — Πότε αὐριον; τὸ πρωὶ, πρωὶ;

Ὁ κ. Κ. — Αὐριον, μεθαύριον...

Ὁ κ. Χ. — Ἀλλ' αὐτὴ φεύγει αὐριον.

Ὁ κ. Κ. — Ὅσα μείνῃ δέκα ἡμέρας.

Ὁ κ. Χ. — Τί κάθεται καὶ λέγεις;

Ὁ κ. Κ. σκαρδαμύσων εὐδαιμόνως. — Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη.

Ὁ κ. Χ. — Ἀλλὰ τώρα πρὸ μιᾶς στιγμῆς μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ μείνῃ μερικὰς ἡμέρας, ἀλλ' ὅτι μετήλλαξε. Σχέδιον καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ αὐριον τὸ πρωὶ εἰς τὰς πέντε.

Ὁ κ. Κ. — μὴ δεικνύων μὲν εἰσέτι ἐνδρασιμόν, ἀλλ' ἐν ταραχῇ προφανῶς εὐρισκόμενος. — Τί παραμύθια εἶν' αὐτά;

Ὁ κ. Χ. — Εἰς τὴν τιμὴν μου, σοῦ λέγω.

Ὁ κ. Κ. — ἐμβρόντητος. Εἶνε δυνατόν;

Ὁ κ. Χ. ὅστις, βραδέως βαδίζων μετὰ τοῦ κ. Καχριμάνη, ἔφθασεν εἰς μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐφαίνετο ἡ θύρα τῆς ἐξόδου. — Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις... φεύγουν.

Ὁ κ. Κ. — ἐννεός. ὦ!

Ὁ κ. Χ. — Καὶ τὸ κρασί ποῦ τῆς ἔδωσες κάμνει καλὰ τὴν ἐνέργειάν του.

Ὁ κ. Κ. ἀλλάσων χρώματα. — Χαριστόπουλε!...

Ὁ κ. Χ. — Ἄν ἦτο αὐτὸς ὁ σκοπὸς σου, νὰ τὴν διαθέτῃς καλὰ... τὴν διαθέτεις περιφροῦμαι! Κύτταξε μὲ τί ἀγάπην κυττάζει τὸν ἄνδρα τῆς τώρα ποῦ τῆς δίδει τὸ ἐπανωφῆρι τῆς...

Ὁ κ. Κ. κλονιζόμενος. — Κράτει με, μὴν πέσω...

Ὁ κ. Χ. μειδιῶν. — Αὐτὴ ὅμως ἔπεσε σχεδὸν εἰς τὴν ἀγκαλιά του, πρὶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον...

Ὁ κ. Κ. ἀπομάσων τὸν ἰδρωτὰ τοῦ μετώπου αὐτοῦ. — Καὶ ἤμην τόσον βέβαιος!...

Ὁ κ. Χ. γελῶν. — Τώρα νὰ πᾶς καὶ σὺ νὰ κοιμηθῆς... μόνος σου ὅμως... ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι... μεταξύ κύλικος καὶ χειλέων πολλάκις παρεισδύει... ὁ σύζυγος!

Ὁ κ. Κ. ἐννεός. — ὦ!... αὐτὴ ἡ παροιμία...

Ὁ κ. Χ. τύπων φιλίως τὸν ὄμιον αὐτοῦ. — Βλέπεις ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀρχαία!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.